

Каплан

— Знімаємо?

— Так.

— Міна Стерн — моя найкраща подруга.

Вони чекають, що я скажу щось іще.

— Так, це все. Це зовсім не дрібниця. Вона моя улюблена людина.

1

Каплан

Якось у березні посеред уроку вмикається гучномовець і Міну викликають в учительську. І це смішно, бо це ж Міна.

— Тебе виганяють зі школи, — кажу я. Це смішно, але не для неї. Міна вміє зберігати серйозний вираз обличчя, як ніхто з моїх знайомих, особливо якщо на неї дивляться. Подекуди, вже опісля, вона каже мені, що намагалася не сміятися, не плакати, не заковувати очі, і я думаю, що вона бреше, тому що її обличчя було таким блідим і заляклим.

Я пригадую, як вона вийшла з кімнати в той день, коли її викликали в учительську через батька, й почуваюся козлом.

Вона ще не повернулася, коли я сам попрямував до вчительської, щоб зачитати клятву вірності й усе таке перед першим уроком. Я приходжу туди, і вона стоїть перед столом директора зі схрещеними руками, а директор і завуч напружено дивляться на неї. На мить я занепокоївся, що сталося щось жахливе. Вона повертається і бачить мене.

— Це має зробити Каплан.

Я підходжу до неї.

— Це традиція, — каже директор, — для...

— Але я не можу, а Каплан з радістю це зробить.

— Звісно, зроблю, — кажу я. — А що треба зробити? Всі сміються, крім Міни та директора. Він починає знову:

— Це традиція, що випускник виступає з промовою на випускному вечорі.

Я повертаюся до Міни, але вона не дивиться на мене. Потім вона починає говорити щось мені незрозуміле про демократію й голос народу. Директор зітхає.

— Ти хочеш сказати, що ми маємо проголосувати, хто буде виступати з промовою на випускному?

— Я хочу сказати, що ми це вже зробили. Каплан — староста класу. Він повинен виголосити промову.

Я балотувався в старости класу, щоб ця посада не дісталася Квінну. Думаю, це всі знають. Мої єдині реальні обов'язки — це ранкові оголошення та проведення мотиваційних зборів.

— Виголошення промови має бути честю, і в ідеалі...

Він дивиться на нас обох, на Міну, у светрі, зі строгою косою, зі складеними над книжками руками, і на мене, в спортивній куртці з літерами, з доволі пустим виразом обличчя; я усвідомлюю, що жую жуїку, і швидко ковтаю її.

— ...вона повинна мати певний тон.

Міна чекає на мене, поки я роблю оголошення. Дорогою до класу вона каже:

— Ти кладеш руку на серце. Коли промовляєш клятву вірності.

— І що?

— А те, що ніхто тебе не бачить. Вони тільки чують тебе.

В її голосі з'являється легка усмішка.

— Я не знала, що ти такий патріот.

Я штовхаю її.

— Я не усвідомлював, що роблю це.

Вона все ще всміхається сама до себе.

— Досить звертати на мене увагу, — кажу я.

— Гарзд, — відповідає вона і, не прощаючись, повертає за ріг, щоб піти на урок з поглибленого вивчення математики, на який я не ходжу.

— Я не хочу виголошувати промову на випускному, — кажу я їй.

— Важка голова, що носить корону, — відповідає вона.

Ми тижнями гризлися через ту промову на випускному. Я сказав їй, що виступлю, якщо вона її напише, а вона відповіла, що їй нічого сказати про нашу школу чи про когось із учнів. Я сказав, що говорити так дуже підло і зарозуміло, а вона примружила очі й запитала, про скількох людей я можу сказати щось хороше. Я сів і намагався написати щось хороше про кожного учня нашого класу. Десь після п'ятдесяти дітей я втопився. Я думав, що це досить чудово, але вона просто сміялася з мене. Сказала, що я не можу виступити на випускному з розповіддю про те, як Джеймі Гарретті якось притримав для мене бічні двері, коли я запізнився. Я сказав їй, що можу написати дуже гарну промову про неї, або про Квінна, або навіть про Голліс, і що вся ця ідея з промовою — маячня, і що кожен повинен просто сказати одну хорошу річ про людину, яку він дійсно знає, і на цьому закінчити. Їй це сподобалося. Вона сказала, що це схоже на метод «нога в дверях». Коли я не зрозумів, вона пояснила: «Це коли двері зачиняються, і ти маєш встигнути сказати те, що хотів». Хай там що, ми таки прийшли до цієї ідеї.

А директору, мабуть, уже так набридло про це говорити, що він погодився.

Того дня, коли я знімаю свою частину відео, вперше відчувається, що надворі вже весна — погода для шортів і світшотів, а небо по-справжньому блакитне. Завершивши зі зйомкою, я повертаюся в кафетерій і пробираюся до столиків на відкритому повітрі. Усі на звичних місцях, а ось і Міна на лавці зі своєю книжкою.

— КАП-О!, — гукає Квінн, і я піднімаю руку, проходячи повз нього на шляху до лавки Міни.

— Ти на вулиці, — кажу я.

— Гарний день, — відповідає вона, не відриваючись від книжки.

— Ходімо. Я забираю книжку і знаю, що це її дуже роздратує. Одного разу, коли ми були маленькими, я кинув її книжку в пісок на пляжі, і вона не розмовляла зі мною кілька днів.

— Дай сюди.

— Ти ж знаєш, що віддам. Я не вмю читати.

— Ха-ха.

— Ходімо, поїси з нами.

Вона перегортає сторінку.

— Нічого з тобою не станеться. Обідня перерва. Ідеальна погода, що виманила тебе з бібліотеки. Ходімо, поспілкуємося.

Я роблю крок назад, до своїх друзів, з її книжкою.

— КАП! — знову гукає Квінн. — Досить там фліртувати.

Його слова майже змушують Міну всміхнутися. Щоправда, вона лише стискає губи.

— Як ти збираєшся заводити друзів наступного року в Єлі, якщо не почнеш зараз?

На секунду здається, що вона зараз почне кричати. Потім вона просто каже:

— Мені вже трохи запізно... з усіма ними, ти так не думаєш?

— Міно, він тобі заважає? Хочеш, щоб я його побив? — кричить Квінн.

Вона сміється й нахиляється до мого плеча, ймовірно, виглядаючи Голліс, яка, я майже певен, сидить на столі, привертаючи увагу оточення. Я не знаю напевно. У нас тоді якраз була пауза в стосунках, тож я за звичкою намагався ніколи не дивитися на неї прямо — лише збоку, мигцем. Це було легко через її волосся, дуже довге, рудувато-блондинисте, яке завжди майоріло. Махаючи Квінну, я бачив краєм ока, як вона височіла над усіма. Міна бачить її, або щось інше зловісне, й хитає головою. Я простягаю їй книжку. Коли вона тягнеться за нею, я хапаю її за ремінець сумки, що спав з її плеча, й повертаюся до інших, тож їй доводиться йти за мною задом наперед.

2

Міна

Каплан витягав мене в різні місця. Інакше я б із задоволенням провела все життя на лавці з книжкою. Коли ми були малими, він у прямому сенсі витягав мене у воду на дюнах, у сніг, коли скасовували школу, на фільми жахів до 17 років, на середину спортзалу на танцях — і зрештою він робив це просто тому, що існував. Якщо Каплан збирався стати самою нестерпно фізично ідеальною і спортивно вправною людиною на планеті, для мене це означало, що я маю ходити на футбольні матчі. Я завжди сиділа з його мамою і молодшим братом на трибунах над студентським сектором, і між нами були вони, ці яскраві дівчата з його номером на щоці, які волали як чайки, і хлопці, які скандували: «О, Каплан, мій капітан», п'яні та щасливі, всі як одне ціле. Я не була частиною цього, але я була там, спостерігала, а це вже дещо. Він був як магніт. Або Сонце. Я б почувалася ніяково, якби була одна, але всі наче оберталися навколо нього, як навколо Сонця — яскравого, теплого і все таке інше.

Часом я почувалася дуже вдячною, а іноді — ні. Першого справжнього весняного дня у випускному класі, якраз тоді, коли ми всі знімали ті богом забуті відео, він умовив мене пообідати з його друзями, забравши мою книжку. Я знала, що він це робить, щоб Голліс

побачила, а у них саме була перерва. Мені не подобалося, коли він мене так використовував. По-перше, якщо це робиться для Голліс, то це ніколи не спрацьовує, тому що не існує всесвіту, в якому я була б для неї загрозою. Це білими нитками шито й образливо, як і те, що я сиджу за обіднім столом з такими людьми, як Квінн Амік і Голліс Каннінгем.

Я тягну книжку назад, щоб було чим зайняти руки, коли ми приїдемо. Ніхто вже не їсть. Голліс смочче останній шматочок ескімо, і від цього її рот червоніє. Я укладаю з собою парі, що до кінця тижня вони знову будуть разом. На ній бейсболка Квінна, та, що він носить завжди, з крихітним вишитим деревом. Ох, любов і війна. Каплан сідає й підсуває до себе недоїдений бутерброд іншого хлопця.

— Де ти був? — запитує хтось.

— Знімав своє відео, — мимрить він з повним ротом.

— Не можу повірити, що Міна його перехопила, — каже Квінн. — А хто ж тепер про мене скаже щось хороше?

Я дивлюся на Каплана так само, як він дивиться на Голліс. Вона зустрічається з ним порожнім поглядом, підносячи ескімо до рота. Мабуть, варто пояснити, що Голліс — найстрашніша людина, яка коли-небудь жила на світі.

— Я скажу, — каже вона, повертаючись до Квінна.

— О, справді Голлі?

Вона відкушує останній шматочок ескімо й тицяє в нього пустою паличкою, а одна з її подруг розпачливо дивиться на неї. Напевно, Голліс уже погодилася знятися в її відео.

— Чому б і ні, — каже вона, — яка різниця.